

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/39/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015201232
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7015201232.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD. v právnej veci žalobcu: X. J., bytom J., zastúpeného JUDr. Ladislavom Suchým, advokátom so sídlom Letná 47, Košice, proti žalovanému: Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Kuzmányho 8, Košice), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp. zn.: KRPZ-KE-KDI2-79/2015-P zo dňa 28. augusta 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k.: 6S/126/2015-56 zo dňa 11. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/126/2015-56 zo dňa 11. februára 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I. Konanie o priestupku

Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Okresného dopravného inšpektorátu č.: ORPZ-KE-ODI1-456/2015-P-01 zo dňa 24. júna 2015 bol žalobca uznaný za spoluvinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b) a g) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len ZP) na tom skutkovom základe,

že dňa 24. marca 2015 osobným motorovým vozidlom Ford Mondeo Combi na Čordákovej 22 v Košiciach neprispôsobil rýchlosť a narazil prednou ľavou časťou vozidla do zadnej časti v tom čase už stojaceho vozidla Škoda Octavia Combi, ktoré viedol Ing. X. D., pričom žalobca si nesplnil povinnosť účastníka škodovej udalosti a z miesta nehody odišiel.

Týmto konaním porušil žalobca ustanovenie § 16 ods. 1, § 66 ods. 2 písm. a), d) a e) a § 66 ods. 6 podľa § 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov. Za tento priestupok bola žalobcovi uložená sankcia - pokuta vo výške 500,- eur a trest zákazu činnosti viesť

motorové vozidlo na dobu 18 mesiacov. Zároveň bol zaviazaný nahradiť trovy konania vo výške 16,-eur.

Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie.

Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát napadnutým rozhodnutím prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Žalovaný uviedol, že prvostupňový správny orgán postupoval v súlade so základnými pravidlami konania a hodnotením dôkazov, ktoré je vecou správnej úvahy, zabezpečil presné a úplné zistenie skutočného stavu veci. Žalovaný zároveň uviedol, že priestupok bol dostatočným spôsobom zistený, zadokumentovaný a zhromaždené dôkazné prostriedky boli postačujúce pre vydanie meritórneho rozhodnutia.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Krajský súd v Košiciach na základe ustanovení § 244 a nasl. O.s.p. preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a po vypočutí účastníkov konania, po oboznámení sa s obsahom administratívno-právnych spisov prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu dospel k záveru, že žalobe žalobcu z dôvodov uvedených v žalobe nemožno priznať úspech. Krajský súd skonštatoval, že rozhodnutie žalovaného bolo v súlade so zákonom a žalobné námietky žalobcu, ktoré boli v podstate zhodné s námietkami uvedenými v odvolaní žalobcu voči prvostupňovému rozhodnutiu, neboli schopné privediť iný záver ako žalobu žalobcu v súlade s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. v medziach žaloby zamietnuť.

III.

Odvolanie žalobcu a vyjadrenie k nemu

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa nestotožňuje s rozhodnutím prvostupňového súdu, ktorým zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a postupu rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu zo dňa 28. augusta 2015, a ktorým rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým bol žalobca uznaný spoluvinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b) a g) ZP, potvrdil.

Žalobca v odvolaní uviedol, že krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s procesným postupom správnych orgánov, ich zisteniami i napadnutým rozhodnutím žalovaného zo dňa 25. augusta 2015, čím konajúci súd neprikladal náležitý význam v žalobe uvádzaným rozporom v rozhodných skutočnostiach, ktoré žalobca považoval za podstatné pre posúdenie materiálnej pravdy vo veci priestupku, príp. konajúci súd neprikladal náležitý význam ich odstráneniu, keďže podľa žalobcu pretrvávajú aj naďalej.

Týmto žalobca namieta dodržanie jednej zo základných zásad správneho konania a to zásadu zákonnosti a zásadu materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci (ustanovenia § 3 ods. 4, § 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3 Správneho poriadku). Žalobca v odvolaní poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 87/2008 - „Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia). Žalobca uviedol v odvolaní tieto náležitosti každého správneho konania preto, lebo podľa jeho názoru sa prvostupňový súd týmto nevyhnutným postupom nezaoberal pri svojom hodnotení postupu správneho orgánu, neprikladal u náležitú dôležitosť a takto vydal nesprávne rozhodnutie.

Podľa žalobcu ostala otázka vzniknutej škody (jej výšky a vôbec jej existencie) po strete motorových vozidiel iba v predbežnom posúdení príslušníkom policajného zboru a naďalej ostáva pretrvávajúcim rozporom. Žalobca v odvolaní uviedol, že v predmetnej veci nedošlo k objasneniu viacerých skutočností, ktorými sú najmä kto reálne spôsobil stret vozidiel, či nastala skutočnosť, že s motorovým vozidlom Škoda Octavia bolo manipulované, či sa vodič vozidla Škoda Octavia na miesto stretu vozidiel len dodatočne nevrátil s vozidlom. Podstatnou skutočnosťou namietanou žalobcom v odvolaní bolo to, že obvinený z priestupku nebol oboznámený so zisteniami v odbornom posudku znalca zo dňa 3. apríla 2015. Z uvedených dôvodov je žalobca toho názoru, že krajský súd ako prvostupňový súd vo veci, nepovažoval ani jeden z argumentov žalobcu za dôvod pre zrušenie rozhodnutia správneho orgánu a tým

potvrdil neúplný stav vecí, aj s pretrvávajúcimi rozpormi v tvrdeniach oboch účastníkov stretu vozidiel zo dňa 24. marca 2015.

Žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že trvá na stanovisku vyjadrenom v rozhodnutí o odvolaní ako aj na skutočnostiach uvedených žalovaným v stanovisku k žalobe zo dňa 10. decembra 2015. Žalovaný aj naďalej trvá na názore, že žalobca sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky tak, ako je to uvedené v rozhodnutí o priestupku vydanom Okresným dopravným inšpektorátom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach zo dňa 24. pod č.: ORPZ-KE-ODI1-456/2015-P-01 zo dňa 24. júna 2015.

Žalovaný na základe uvedeného preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny.

IV.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom odvolacím

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s O.s.p. podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a došiel k záveru, že podanie odvolania nebolo dôvodné a preto rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie vecí nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. januára 2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania je rozsudok krajského súdu, ktorým tento zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného. Odvolací súd v medziach dôvodov odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom skúmal aj napadnuté rozhodnutia správnych orgánov a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, či sa krajský súd vysporiadal s námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu, či bola dodržaná zásada zákonnosti a materiálnej pravdy správneho konania a teda či došlo k presnosti zistenia podstatných skutočností a či konajúci súd správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd zo spisu prvostupňového súdu zistil, že správnymi orgánmi bolo zistené, že žalobca sa mal dopustiť priestupku tým, že osobným motorovým vozidlom neprispôobil rýchlosť a narazil prednou ľavou časťou vozidla do zadnej časti v tom čase už stojaceho vozidla, pričom žalobca si nesplnil povinnosť účastníka škodovej udalosti a z miesta nehody odišiel, čím porušil ustanovenia § 16 ods. 1, § 66 ods. 2 písm. a), d) a e) a § 66 ods. 6 podľa § 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke (ďalej len „ZCP“)

Podľa § 2 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZP“) priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelných podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa ustanovenia § 3 ZP, na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

Podľa § 4 ZP, priestupok je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel'

- a) vedel, že môže svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že tento záujem neporuší alebo neohrozí, alebo
- b) nevedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, hoci to vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

Podľa § 22 ods. 1 písm. b) a g) ZP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto

- b) ako vodič vozidla, ktorý sa zúčastnil na dopravnej nehode, bezodkladne nezastavil vozidlo, nezdržal sa požitie alkoholu alebo inej návykovej látky po nehode v čase, keď by to bolo na ujmu zistenia, či pred jazdou alebo počas jazdy požil alkohol alebo inú návykovú látku alebo nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne nevrátil po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody,
- g) poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda.

Podľa ustanovenia § 16 ods. 1 ZCP je vodič povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 2 písm. a) ZCP, za dopravnú nehodu sa považuje aj škodová udalosť podľa odseku 3, ak nie je splnená niektorá z povinností podľa § 66 ods. 6.

Podľa ustanovenia § 66 ods. 2 písm. a), d) a e) ZCP, účastník dopravnej nehody je povinný

- a) ohlásiť dopravnú nehodu policajtovi,
- d) zotrvať na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne vrátiť po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody,
- e) zdržať sa konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrenia dopravnej nehody, najmä premiestnenia vozidiel.

Podľa ustanovenia § 66 ods. 6 ZCP je účastník škodovej udalosti povinný bezodkladne zastaviť vozidlo, preukázať svoju totožnosť inému účastníkovi škodovej udalosti, poskytnúť údaje o poistní vozidla, vyplniť a podpísať tlačivo zavedené na zabezpečenie náhrady vzniknutej škody podľa osobitného predpisu, zdržať sa požitia alkoholu alebo inej návykovej látky a urobiť vhodné opatrenia, aby nebola ohrozená bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky. Ak účastník škodovej udalosti spôsobil hmotnú škodu osobe, ktorá nie je účastníkom škodovej udalosti, je povinný o tom túto osobu bezodkladne upovedomiť a vyplniť s ňou a podpísať tlačivo zavedené na zabezpečenie náhrady vzniknutej škody podľa osobitného predpisu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so závermi správnych orgánov, ktorých rozhodnutie potvrdil aj súd prvého stupňa, že žalobca si ako účastník dopravnej nehody nespĺnil povinnosti ustanovené v § 16 ods. 1, § 66 ods. 2 písm. a), d) a e), s poukazaním na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. c) ZCP, na základe čoho bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b), g) ZP.

Žalobcová námietka týkajúca sa zavinenia nehody, teda že svojím spôsobom jazdy nikoho neohrozoval, nepoškodil, nezrazil, nezranil, nespôsobil majetkovú či nemajetkovú ujmu, nemohla obstať, nakoľko správnymi orgánmi bolo spoľahlivo zistené, že žalobca spoluzavinil dopravnú nehodu, čo vyplýva zo záveru odborného vyjadrenia č. 29/2015, znalca Ing. Y. I., znalca z odboru doprava cestná. Zo spisového materiálu taktiež vyplýva, že žalobca si nespĺnil povinnosti účastníka škodovej udalosti vyplývajúce mu z ustanovenia § 66 ods. 6 ZCP, čím sám povýšil škodovú udalosť na dopravnú nehodu. Námietka žalobcu, že na úseku dopravnej nehody nebola obmedzená rýchlosť na 20 km/h, ale že je tam obmedzená rýchlosť na 50 km/h je podľa odvolacieho súdu neopodstatnená, pretože podľa ustanovenia § 16 ods. 1 ZCP je vodič povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré

možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad. Tieto ustanovenia žalobca porušil tým, že svoju jazdu neprispôbil svojim schopnostiam.

K námietke žalobcu týkajúcej sa výšky škody, sa odvolací súd stotožňuje s názorom krajského súdu, že výška škody bola odhadnutá príslušníkom Policajného zboru, ktorý danú dopravnú nehodu dokumentoval. Keďže v danom prípade náhrada škody nebola predmetom správneho konania, nakoľko si poškodený náhradu škody pred správnym orgánom neuplatňoval, postačoval na prejednanie priestupku odhad výšky škody, ktorá vznikla pri dopravnej nehode policajtom, ktorý vykonával obhliadku miesta dopravnej nehody.

Po preskúmaní spisového materiálu a námietok žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že prvostupňový správny orgán použil na dokazovanie všetky prostriedky, ktorými bolo možné zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Podľa názoru najvyššieho súdu správne orgány konali tak, že priestupok bol dostatočným spôsobom zistený, zadokumentovaný a zhromaždené dôkazné prostriedky boli postačujúce pre vydanie rozhodnutia. Najvyšší súd ďalej po preskúmaní konania správnych orgánov dospel k záveru, že námietka žalobcu, že došlo k porušeniu zásady zákonnosti a materiálnej pravdy nemohla obstať.

V ustanovení § 3 Správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Základnou zásadou je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4, ale je premietnutá aj v ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán (platí to aj pre odvolací orgán) je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania, čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

Zásada zákonnosti (§ 3 ods.1 Správneho poriadku) je jednou z najdôležitejších zásad nielen správneho konania. Je správnoprávnym vyjadrením ústavného princípu legality a jedným z prejavov princípu právneho štátu. V rámci hierarchie právnych predpisov požaduje súlad zákonov a všeobecne záväzných právnych predpisov s ústavou SR, právom EÚ a medzinárodnými zmluvami, ktorými je SR viazaná a zároveň aj ich dodržiavanie.

Zásada zákonnosti má dva rozmery, hmotnoprávny a procesnoprávny. Procesnoprávny rozmer nemôže byť naplnený bez dodržania hmotnoprávneho, a to v zmysle zásady nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege, zásady materiálnej pravdy, spoľahlivo zisteného skutkového stavu bez dôvodných pochybností.

Z čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý stanovuje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon vyplýva procesnoprávny rozmer preberanej zásady, že každé konanie správneho orgánu je obmedzené a podmienené

- kompetenciami správneho orgánu
- stanoveným procesným postupom, v súlade s ktorým sa konanie uskutočňuje
- hmotnoprávnymi predpokladmi stanovenými zákonmi a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi na realizáciu správneho konania

Na základe čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky pre správny orgán platí, že je zakázané všetko čo nie je dovolené, kým pre adresátov správy platí, že je dovolené všetko čo nie je zakázané. Zákonom sú obmedzené oprávnenia správnych orgánov, ale aj povinnosti spravovaných subjektov (čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

Ochrana verejných, všeobecných a individuálnych záujmov taktiež prislúcha správnym orgánom, čo vyplýva z jeho nadriadeného (nezaujateľa) postavenia v rámci správneho konania voči účastníkom konania a z ochrany zásady rovnosti medzi nimi. Správny orgán je povinný dôsledne vyžadovať plnenie zákonom stanovených povinností od všetkých spravovaných subjektov bez výnimky. Tým je vylúčená svojvôľa a podporuje neustrannosť pri rozhodovaní. Zásada zákonnosti sa vzťahuje nielen na správne orgány, aj na účastníkov konania a ostatné subjekty, ktoré v ňom vystupujú.

Zákonnosť sa premieta zo základných pravidiel konania do celého správneho konania, napr. do ustanovení upravujúcich rozhodnutie a jeho náležitosti. Taktiež platí, že na dôkazy získané a vykonané nezákonným spôsobom sa neprihliada.

Žalobca síce namietal zo strany žalovaného porušenie zásady zákonnosti, neponúkol však v súdnom

konaní žiadne tvrdenie o porušení konkrétnych ustanovení zákona, ktoré mal žalovaný porušiť, preto túto námietku vyhodnotil najvyšší súd ako nedôvodnú.

K zásade materiálnej pravdy považuje najvyšší súd na tomto mieste za dôležité uviesť, že spoľahlivo zistený stav, má byť podmienkou každého rozhodnutia vo veci. Ustanovenie § 32 ods. 1 Správnom poriadku o presnom a úplnom zistení skutočného stavu treba vykladať v súlade so súčasnými tendenciami procesného práva ako celku ale aj obmedzeniami, ktoré stanovujú ostatné, rovnocenné zásady ako napr. zásada rýchlosti, hospodárnosti, právnej istoty. Úplnosť zistenia treba vykladať ako vykonanie všetkých vyšetrení potrebných na objasnenie rozhodujúcich okolností dôležitých pre posúdenie veci a presnosť ako potrebu zhody týchto zistení so skutočnosťou.

Naplnenie tejto zásady napomáha presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu. Na realizáciu tejto zásady v súlade s ostatnými zásadami správneho konania správny orgán vyberie optimálne prostriedky zisťovania a dokazovania podľa vlastnej úvahy. Všeobecne známe skutočnosti dôležité pre rozhodnutie a tie, ktoré sú známe správne orgánu z jeho činnosti ako aj uverejnené všeobecne záväzné právne predpisy netreba dokazovať.

Podľa najvyššieho súdu nedošlo v danom prípade k porušeniu zásady zákonnosti ani zásady materiálnej pravdy správneho konania a teda námietku žalobcu o presnosti zistenia okolností podstatných pre rozhodnutie vo veci samej, považuje za neopodstatnenú.

Najvyšší súd záverom dodáva, že mal za preukázané, že priestupok sa stal tak, ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí žalovaného, a preto sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom krajského súdu, ktorý žalobu o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného ako nedôvodnú zamietol.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V.

Trovy konania

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods.1 a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.